

Ο Νο 1 ευηώλητος συγγραφέας παιδικών βιβλίων στη Μεγάλη Βρετανία

Ντέιβιντ Ουάλιαμς

ΔΩΡΟ
για μια μερίδα
φαγητού
νοσοκομείου



Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ



ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE MIDNIGHT GANG

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Λονδίνο 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Συμμορία του Μεσονυκτίου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Walliams

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Ross

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© David Walliams, 2016

© Εικονογράφησης: Tony Ross, 2016

The author/illustrator asserts the moral right to be identified
as the author/illustrator of the work.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2653-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2654-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΟΥΆΛΙΑΜΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ



Εικονογράφηση: Τόνι Ρος

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριηλίδου



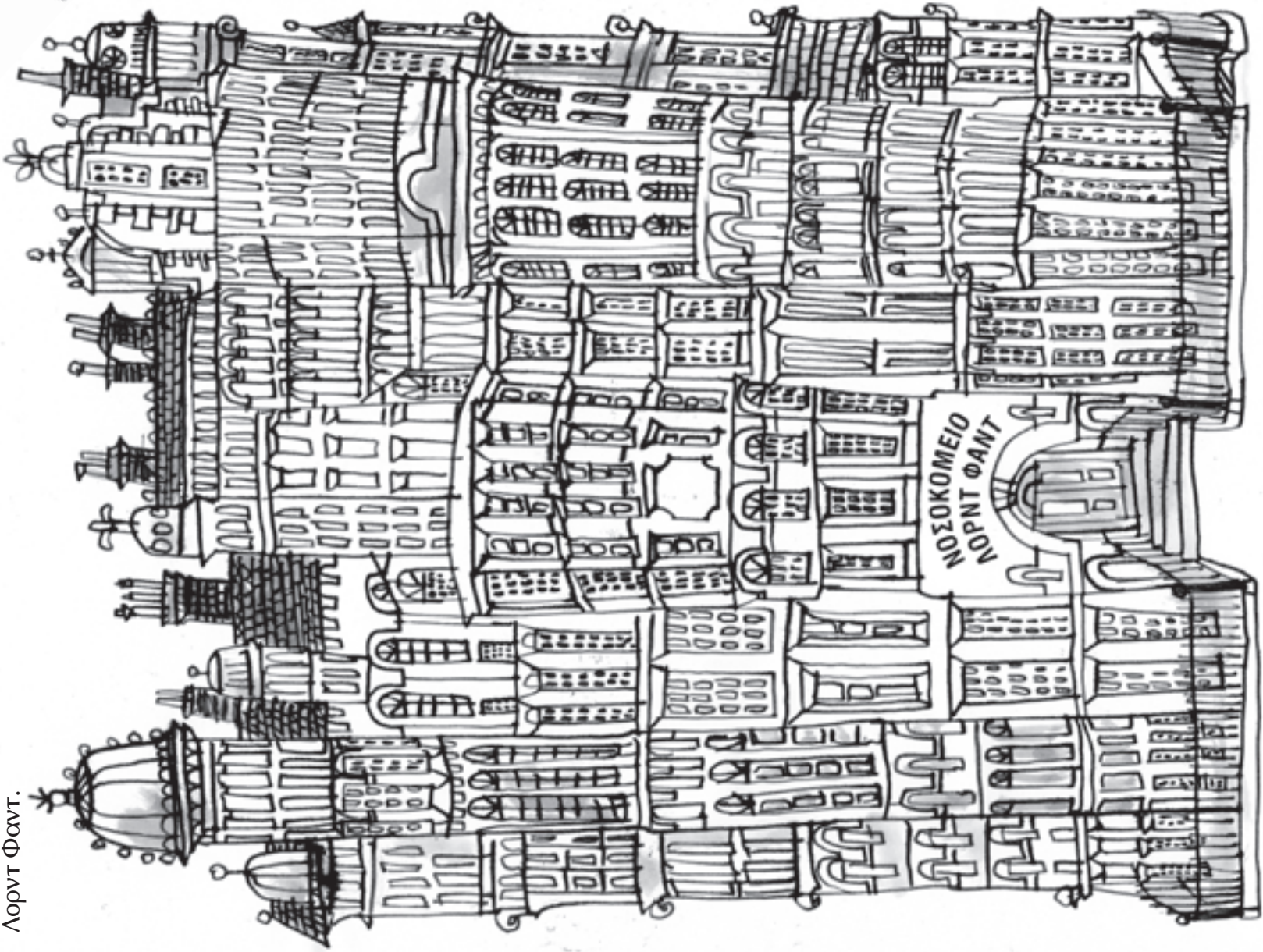
*Για τη Γουέντι και τον Χένρι, δύο φανατικούς
αναγνώστες και μελλοντικούς συγγραφείς.*

Ντέιβιντ Χ

Καλώς ήρθες στον κόσμο της Συμφορίας του Μεσονυκτίου.

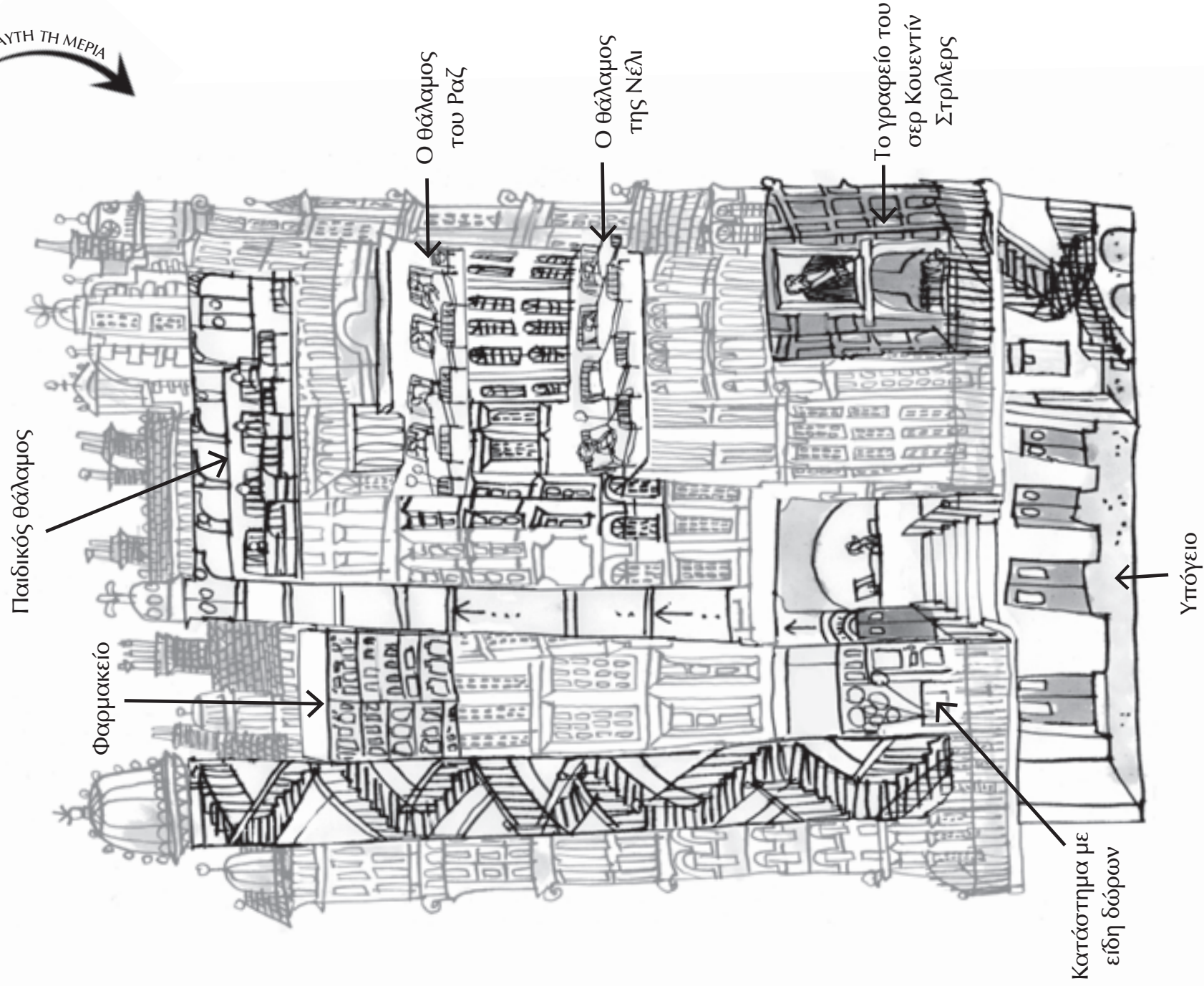
Αυτό είναι το **ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΛΟΡΝΤ ΦΑΝΤ**, στο Λονδίνο, στην Αγγλία. Χτίστηκε πριν από πολλά χρόνια και έπρεπε να είχε καταδαφιστεί πριν από πολλά χρόνια. Το νοσοκομείο ονομάστηκε έτσι προς τιμήν του ιδρυτή του, του αείμνηστου Λορντ Φαντ.

ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΡΙΑ



Ρίξε μια ματιά μέσα στο **ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΛΟΡΝΤ ΦΑΝΤ**.

ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΡΙΑ



**Γνώρισε τους ασθενείς στον παιδικό θάλαμο,
ο οποίος βρίσκεται ψηλά στον τεσσαρακοστό
τέταρτο όροφο του νοσοκομείου.**



Αυτός είναι ο Τομ. Είναι δώδεκα χρόνων και είναι εσωτερικός σ' ένα ακριβό σχολείο. Έχει χτυπήσει στο κεφάλι.

Η Άμπερ είναι δώδεκα. Έχει σπάσει τα δύο της χέρια και τα δύο της πόδια, οπότε έχει καθηλωθεί στο αναπηρικό καροτσάκι εδώ και λίγο καιρό.



Ο Ρόμπιν είναι επίσης δώδεκα. Αναρρώνει από μια εγχείρηση που του έκαναν για να μη χάσει την όρασή του και, προς το παρόν, δε βλέπει την τύφλα του.



Ο Τζορτζ είναι έντεκα και κατάγεται από το Ανατολικό Λονδίνο, όπου κατοικεί η φτωχή, εργατική τάξη. Αναρρώνει από εγχείρηση αφαίρεσης αμυγδαλών.



Η Σάλι είναι δέκα και είναι η πιο μικρή στην παρέα. Επειδή είναι πάρα πολύ άρρωστη, την περισσότερη ώρα κοιμάται.



Κάτω, σε έναν από τους θαλάμους ενηλίκων, βρίσκεται η γηραιότερη ασθενής του νοσοκομείου, η ενενηνταεννιάχρονη Νέλι.

Εκατοντάδες άνθρωποι δουλεύουν στο ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΛΟΡΝΤ ΦΑΝΤ. Μεταξύ αυτών:

Ο Θυρωρός. Μια μοναχική φιγούρα του οποίου το πραγματικό όνομα αποτελεί μυστήριο. Η δουλειά του είναι να μεταφέρει ανθρώπους και πράγματα μέσα στο νοσοκομείο και φαίνεται να είναι πάντα απασχολημένος.



Η Προϊσταμένη. Παρόλο που είναι υπεύθυνη για τον θάλαμο των παιδιών, δεν της αρέσουν καθόλου τα παιδιά.



Ο γιατρός Λούπερς μόλις έγινε γιατρός και είναι αρκετά εύκολο να τον ξεγελάσεις.

Η Τούτσι είναι η
τραπεζοκόμος του
νοσοκομείου.
Κουβαλάει τα φαγητά
μέσα σ' ένα καρότσι
και τα πηγαίνει στους
ασθενείς.



Η νοσοκόμα Μιζ είναι
η νοσοκόμα με την
κουρασμένη όψη η
οποία, απ' ό,τι
φαίνεται, δεν παίρνει
κανένα βράδυ ρεπό.



Η Ντίλι είναι
μία από τις
καθαρίστριες του
νοσοκομείου.
Καταλαβαίνεις
πάντα πού έχει
καθαρίσει γιατί
αφήνει πίσω της
μια γραμμή από
στάχτη τσιγάρου.



Ο κύριος Κοντ είναι ο
ηλικιωμένος φαρμακοποιός.
Έχει ακουστικό στο αυτί και
φοράει παχιά γυαλιά
οράσεως. Ο κύριος Κοντ
είναι υπεύθυνος για το
φαρμακείο του νοσοκομείου.





Ο σερ Κουεντίν Στρίλερς είναι ο κυριλέ
διευθυντής του νοσοκομείου και επικεφαλής
των πάντων και για τα πάντα.

Απ' έξω από το νοσοκομείο είναι ο κύριος Θιους,
ο διευθυντής του σχολείου του Τομ, του **Εσωτερικού**
Σχολείου Αρρένων Σεντ Γουίλετ.





Τα μεσάνυχτα
είναι η ώρα
που όλα τα
παιδιά κοιμούνται,

ΕΚΤΟΣ φυσικά από τη...
Συμμορία του Μεσονυκτίου!

Γι' αυτούς τα μεσάνυχτα
είναι η ώρα
που ξεκινά η

ΠΕΡΙΠΤΕΥΣΙΑ.



ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΕΡΑΣ

Ααααααααα!» ούρλιαξε το αγόρι.
Το πιο τερατώδες πρόσωπο που είχε δει ποτέ βρισκόταν πάνω από το κεφάλι του και τον κοίταζε. Ήταν ένα αντρικό πρόσωπο, αλλά τελείως στραβό. Η μία πλευρά ήταν μεγαλύτερη από όσο έπρεπε και η άλλη ήταν μικρότερη. Το πρόσωπο χαμογέλασε για να ηρεμήσει το αγόρι, αλλά με το χαμόγελο αποκαλύφθηκε μια σειρά από σπασμένα και χαλασμένα δόντια. Αυτό έκανε το αγόρι να τρομάξει ακόμη πιο πολύ.

«Αααααααααααααααααα!!!!!» ούρλιαξε πάλι.

«Θα γίνεις καλά, νεαρέ κύριε. Σε παρακαλώ, προσπάθησε να ηρεμήσεις», είπε ψευδά ο άντρας.

Όσο παραμορφωμένο ήταν το πρόσωπό του, άλλο τόσο ήταν και η ομιλία του.

Ποιος ήταν αυτός ο άντρας και πού πήγαινε το αγόρι;

Τότε μόνο το αγόρι



συνειδητοποίησε ότι ήταν ξαπλωμένο ανάσκελα και κοιτούσε προς τα πάνω. Ένωθε κάπως σαν να επέπλεε. Αλλά κάτι **κροτάλιζε**. Αυτός ο ίδιος **κροτάλιζε**. Το αγόρι συνειδητοποίησε ότι ήταν ξαπλωμένο σ' ένα φορείο. Ένα φορείο με ξεχαρβαλωμένες ρόδες.

Το μυαλό του είχε θολώσει από ερωτήσεις.

Πού ήταν;

Πώς έφτασε εκεί;

Γιατί δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτα;

Και, το πιο σημαντικό, ποιος ήταν αυτός ο τρομακτικός άνθρωπος τέρας;

Το φορείο προχωρούσε αργά σ' έναν μακρύ διάδρομο. Το αγόρι άκουγε κάτι να σέρνεται στο πάτωμα. Ακουγόταν σαν το τρίξιμο ενός παπουτσιού.

Κοίταξε κάτω. Ο άντρας κούτσαινε. Όπως ακριβώς και το πρόσωπό του, η μία πλευρά του σώματός του ήταν μικρότερη από την άλλη, κι έτσι ο άντρας έσερνε το περίσσιο του πόδι από πίσω. Κάθε κίνησή του έδειχνε να του προκαλεί πόνο.

**Μ
Π
Α
Μ!**



Δύο ψηλές πόρτες άνοιξαν και το φορείο κύλησε μέσα σε μια αίθουσα, όπου και σταμάτησε. Τότε τραβήξαν γύρω από το αγόρι μερικές κουρτίνες.

«Ελπίζω να μην ήσουν πολύ άβολα εδώ πάνω, νεαρέ κύριε», είπε ο άντρας. Το αγόρι σκέφτηκε ότι ήταν περίεργο που αυτός ο άντρας τον αποκαλούσε «κύριο». Δεν τον είχαν ξαναφωνάξει ποτέ «κύριο» στη ζωή του. Ήταν μόνο δώδεκα χρόνων. Το «κύριος» ήταν μια προσφώνηση που προοριζόταν μόνο για τους καθηγητές στο εσωτερικό σχολείο. «Περίμενε τώρα εδώ. Εγώ είμαι ένας απλός θυρωρός. Να φωνάξω μια νοσοκόμα. Νοσοκόμα!»

Έτσι που ήταν ξαπλωμένο το αγόρι, είχε την παράξενη αίσθηση ότι είχε αποκοπεί από το ίδιο του το σώμα. Σαν να μην το ένιωθε. Σαν να ήταν άψυχο.

Ο πόνος, όμως, ήταν στο κεφάλι του. Το ένιωθε να πάλλεται. Και τον έκαιγε. Αν αυτό που ένιωθε ήταν χρώμα, θα ήταν κόκκινο. Ένα έντονο, καυτό, οργισμένο κόκκινο.

Ο πόνος ήταν τόσο έντονος, που τον έκανε να κλείσει τα μάτια του.

Όταν τα άνοιξε, συνειδητοποίησε ότι υπήρχε από πάνω του ακριβώς ένα έντονο, φωσφοριζέ φως. Αυτό έκανε το κεφάλι του να πονάει ακόμη περισσότερο από πριν.

Μετά άκουσε τον ήχο βημάτων που πλησίαζαν.

Η κουρτίνα τραβήχτηκε στην άκρη.

Μια μεγαλόσωμη, πιο ηλικιωμένη γυναίκα με γαλα-

ζόλευκη στολή και καπέλο έσκυψε και εξέτασε το κεφάλι του αγοριού. Μαύροι κύκλοι πλαισίωσαν τα κοκκινισμένα μάτια της. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο σαν να το είχε τρίψει σε τρίφτη. Γενικά είχε την όψη κάποιου που δεν είχε κοιμηθεί εδώ και μια εβδομάδα και είχε πολλά νεύρα γι' αυτό.

«Αχ, η καημένη! Αχ, αχ, η καημένη εγώ. Αχ, αχ, αχ, η καημένη, η καημένη εγώ...» μουρμούριζε χωρίς ν' απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα.

Μέσα στη ζαλάδα του, το αγόρι άργησε να καταλάβει ότι αυτή η γυναίκα ήταν ντυμένη σαν νοσοκόμα.

Επιτέλους το αγόρι κατάλαβε πού βρισκόταν. Σ' ένα νοσοκομείο. Δεν είχε ξαναβρεθεί σε νοσοκομείο ποτέ, εκτός από τη μέρα που γεννήθηκε. Κι αυτή τη μέρα δεν τη θυμόταν.

Το βλέμμα του αγοριού έπεσε στο καρτελάκι με το όνομα της γυναίκας. ΝΟΣΟΚΟΜΑ ΜΙΖ, **ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΛΟΡΝΤ ΦΑΝΤ**.

«Αυτό είναι ένα καρούμπαλο. Ένα μεγάλο καρούμπαλο. Ένα πολύ μεγάλο καρούμπαλο. Λοιπόν, πονάει;» είπε και πίεσε το αγόρι δυνατά στο κεφάλι με το δάχτυλό της.

«Άααουουουου!» ούρλιαξε το αγόρι τόσο δυνατά, που η ηχώ της φωνής του ακούστηκε σε όλο τον διάδρομο.

«Λίγος ελαφρύς πόνος», μουρμούρισε η νοσοκόμα. «Λοιπόν, θα φωνάξω τον γιατρό. Γιατρέ!»

Η κουρτίνα άνοιξε πάλι και μετά έκλεισε ξανά.



Ενώ το αγόρι ήταν εκεί ξαπλωμένο και κοίταζε το ταβάνι, άκουγε και τον ήχο από βήματα που απομακρύνονταν.

«Γιατρέ!» φώναξε πάλι η νοσοκόμα, τώρα πιο κάτω στον διάδρομο.

«Έρχομαι!» ακούστηκε μια φωνή από μακριά.

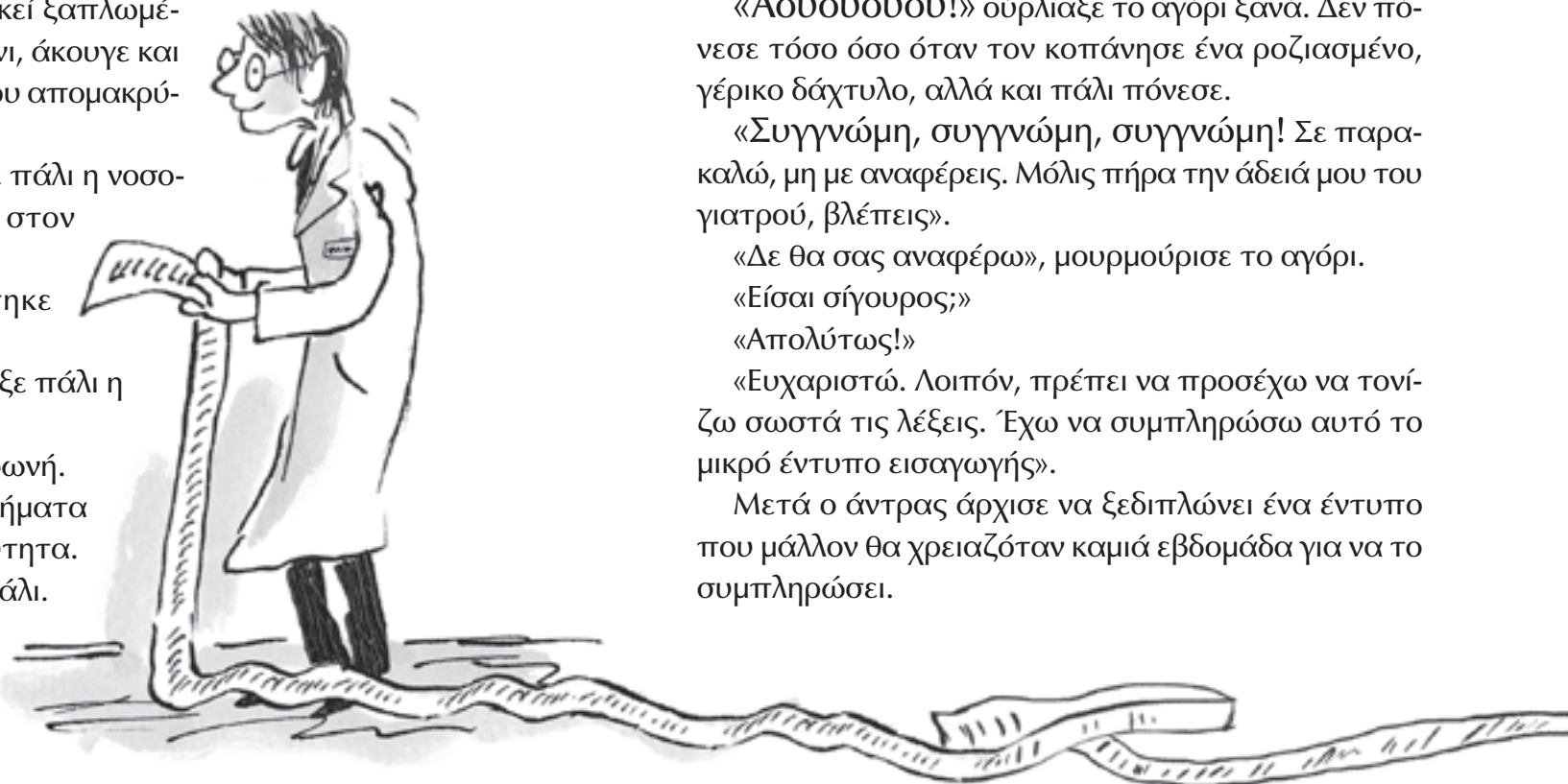
«Γρήγορα!» φώναξε πάλι η νοσοκόμα.

«Συγγνώμη!» είπε η φωνή.

Μετά ακούστηκαν βήματα να πλησιάζουν με ταχύτητα.

Η κουρτίνα άνοιξε πάλι.

Ένας νεαρός, μακροπρόσωπος άντρας μπήκε με



φόρα και η μακριά, λευκή ποδιά του ανέμισε πίσω του.

«Ποπό. Ποπό, ποπό», είπε μια καθωσπρέπει φωνή. Ήταν ένας γιατρός και του είχε κοπεί λίγο η ανάσα επειδή αναγκάστηκε να τρέξει. Το αγόρι κοίταξε προς τα πάνω και διάβασε το όνομα στο καρτελάκι του άντρα – ΓΙΑΤΡΟΣ ΛΟΥΠΕΡΣ.

«Μεγάλο είναι αυτό το καρούμπαλο. Πονάει;» Ο άντρας έβγαλε ένα μολύβι από την πάνω τσέπη της ποδιάς του. Μετά το κράτησε από την άκρη και χτύπησε απαλά το κεφάλι του αγοριού.

«Άουουουου!» ούρλιαξε το αγόρι ξανά. Δεν πόνεσε τόσο όσο όταν τον κοπάνησε ένα ροζιασμένο, γέρικο δάχτυλο, αλλά και πάλι πόνεσε.

«Συγγνώμη, συγγνώμη, συγγνώμη! Σε παρακαλώ, μη με αναφέρεις. Μόλις πήρα την άδειά μου του γιατρού, βλέπεις».

«Δε θα σας αναφέρω», μουρμούρισε το αγόρι.

«Είσαι σίγουρος;»

«Απολύτως!»

«Ευχαριστώ. Λοιπόν, πρέπει να προσέχω να τονίζω σωστά τις λέξεις. Έχω να συμπληρώσω αυτό το μικρό έντυπο εισαγωγής».

Μετά ο άντρας άρχισε να ξεδιπλώνει ένα έντυπο που μάλλον θα χρειαζόταν καμιά εβδομάδα για να το συμπληρώσει.

Το αγόρι αναστέναξε.

«Λοιπόν, νεαρέ», άρχισε να λέει ο γιατρός με τραγουδιστή φωνή, καθώς είχε την ελπίδα ότι έτσι θα έκανε πιο διασκεδαστική αυτή τη βαρετή δουλειά, «πώς σε λένε;»

Το αγόρι είχε ένα κενό στο μυαλό του.

Δεν είχε ξεχάσει ποτέ ξανά το όνομά του.

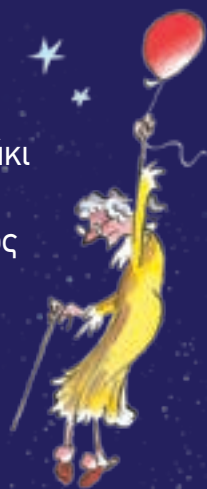
«Όνομα;» ρώτησε πάλι ο γιατρός.

Αλλά όσο κι αν προσπαθούσε το αγόρι, δεν μπορούσε να το θυμηθεί.

«Δεν ξέρω», ψέλλισε.

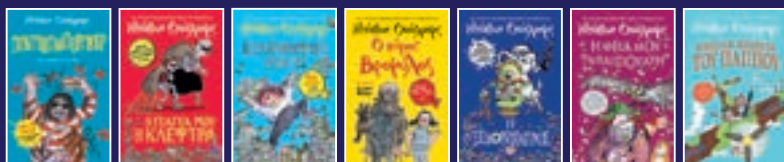


Όταν ο Τομ χτυπάει στο κεφάλι από ένα μπαλάκι του κρίκετ και βρίσκεται στο Νοσοκομείο Λορντ Φαντ, τον υποδέχεται ο πιο τρομακτικός άνθρωπος που έχει δει ποτέ. Κι εκεί που δεν πιστεύει ότι η κατάσταση μπορεί να χειροτερεύσει κι άλλο, εμφανίζεται η σατανική προϊσταμένη που είναι υπεύθυνη για τον παιδικό θάλαμο... Πού να ήξερε ο Τομ ότι σε λίγο θα ζούσε την πιο συναρπαστική περιπέτεια της ζωής του!



Το έξοχο αυτό μυθιστόρημα του Ντέιβιντ Ουάλιαμς είναι μια ιστορία για τη μαγεία και τη φιλία – και για τα όνειρα που γίνονται πραγματικότητα.

Διάβασε επίσης:



Εικονογράφηση: Τόνι Ρος



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΑΠΟ 9 ΕΤΩΝ

ISBN: 978-618-01-2653-2



9 786180 126532

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19910